

Pro bázlivější psy snad není lepší terapie než agility (ilustrační foto)

Agility **lékem** na strach

Agility dnes patří k oblíbeným kynologickým sportům. Málokdo ale tuší, že tato sportovní disciplína může mnoha psům také pomoci v překonání jejich problémů, ačkoliv jejich majitelé nemají v budoucnu ambice účastnit se závodů.

V průběhu času jsem zjistila, že není lepší terapie pro bázlivější a méně sebevědomé psy, než je právě agility. Výborně se hodí pro všechny psy, kteří se bojí ostatních psů a lidí, kteří jsou hodně závislí na majitelích a dožadují se třeba štěkáním pozornosti, stále chtějí na klín nebo do náruče. Trénink a hra na dráze agility dokáže pomoci i psu, který má problémy s kon-

centrací na majitele, pokud je kolem více psů. Takoví psi se potom dokážou lépe soustředit třeba na výstavě psů, ale i v běžném životě. Při agility procvičujeme i poslušnost, protože na tréninku jsou další psi se svými lidmi a tenhle způsob tréninku poslušnosti je většinou navolno - všichni psi jsou bez vodítka. Agility představuje podle mých zkušeností velmi dobrý způsob, jak velmi mír-

nou a hravou formou zvládnout nežádoucí projevy. Někteří psi dostanou do vínku nevyrovnanou povahu, která může být příčinou výše zmíněných potíží. Mnohé zavíní i sami majitelé psů nesprávnou výchovou. V obou případech lze však chování psa ovlivnit k lepšímu. Proto na dráze agility v naší psí škole můžete běžně vidět i psy, kteří vzhledem ke své plemenné příslušnosti, povaze,

velikosti nebo stáří nemají nejmenší šance úspěšně závodit. Jejich majitelé také nemají v tomto sportu žádné ambice. Atmosféra na těchto trénincích bývá více než přátelská a o dost jiná než na běžném tréninku agility.

PŘÍBĚH MINIČIVAVKY VÁJY

Do psí školy k nám svého času chodila mladá manželská dvojice s čivavou Vájou. Čivaví slečna byla skutečně miniaturní, takový křehoučký drobeček. Odmlátala chodit na vodítku. Když jí panička na obojek připnula vodítko, Vája ztuhla, postavila se, nahrabila a „vrostla“ do země. Hleděla někam daleko za nás a mezi nás, duchem jakoby nepřítomná. Páníčkové ji tedy nosili v náručí a raději ji s sebou moc nebrali, protože se to fence nelíbilo. Vája odměny nejedla a s hračkami si nehrála. Byla ustrašená a klepala se, ačkoliv se nic nedělo a nikdo cizí nebyl poblíž. Takhle to šlo rok.

Potom se manželé obrátili na mě. Jejich představa byla, aby jejich Vája uměla chodit na vodítku, naučila se nějakým psím kouskům a nebyla stále tak uzavřená. Když panička Váju poprvé položila v areálu psí školy do trávy, ani se nehnu-la, jen se choulila a klepala se. Protože fenku, která nechtěla spolupracovat, vlastně nebylo možné trénovat, na našich setkáních jsme si zpočátku jen povídali. Postupně jsme se přestali scházet v areálu psí školy a schůzky jsme přesunuli k nám domů.

Byla jsem trošku netrpělivá, protože jsme se nehýbali z místa a majitelé Váji si chtěli povídat, ale nedokázali docílit toho, aby Vája přišla aspoň na jedno setkání s chutí na odměny - vždycky byla přejedená. Nakonec se mi podařilo majitele přesvědčit, aby mně Váju na čas světili. Díky tomu, že plánovali cestu do Mexika a fenka měla po dobu jejich nepřítomnosti bydlet u rodičů mladé paní, nakonec usoudili, že bych to snad zvládla i já, a tak jsem nakonec Váju dostala na starost.

Loučení bylo pro majitele moc těžké, ale nakonec byli přece jen rádi, že Vája bude u mě mít nějaký program, protože věděli, že u rodičů by jen spala v posteli a nedělala nic. V den pobytu Váju přivezli s obrovskou výbavou psích oblečků a potřeb. Vája s klidem přežila slzičky při

loučení a usnula na gauči v obýváku, který z našich sezení dobře znala. Večer však zahájila protestní hladovku, protože suché granule jí zřejmě doma nepodávali. Doufala jsem, že mě miničivavka nemínila týrat nechutenstvím po celou dobu pobytu u nás doma a zhubnout na kost, a vytrvala jsem, misku odnesla pryč a šlo se na kutě bez večere. Zato jsem malinké roztomilé fence dovolila spát u sebe v posteli, aby si na mě co nejvíc zvykla. Během několika dnů mě začala budila řafáním a skotačením na peřině. Tahala se o kapesník. A tak jsem začala jako odměnu používat hedvábný kapesník, o který se Vája přetahovala.

Začali jsme cíleně s terapií agility. Na dráze agility Vája dostávala jako odměnu malilinké kousky kuřecího masa ode mě a od všech ochotných lidí, kteří se svými psy také cvičili. Zatím jen přihlížela, ale musela být na zemi. Vůbec jsem ji nebrala do náruče, a tak se postupně naučila chodit na vodítku. Nejednalo se zpočátku o žádnou vzornou chůzi u levé nohy, ale o prosté následování na vodítku. Vája musela chodit na vodítku i doma, chodila se mnou připravovat krmení, brala jsem ji s sebou úplně všude. Také se musela smířit s tím, že na světě existují border kolie a spousta dalších psů, kterým nosíme večer misky s krmením. Jezdila se mnou na různá místa na tréninky obran a musela snášet dotyky lidí, kteří nevěřičně sahalo na psa menšího, než je ucho jejich německého ovčáka. Musela se naučit při cvičení čekat, až na ni přijde mezi ostatními psy řada, a večer rychle spořádat suché granule, než jí seberu misku.

Teprve potom jsem s Vájou začala cvičit chůzi u nohy na vodítku, sedání a lehání, odložení a jednotlivé překážky agility. Je nutné mít na paměti, že kladina nebo áčko znamenají pro minipsíky totéž co pro nás dvounožce rozhledna, a pejsky nesmíme přetěžovat. Z Váji se stávala každým dnem veselejší a kurážnější psí slečna, miláček a oblíbenec zákazníků, cestovatelka a „obranářka“.

Páníčkové po návratu nevěřili svým očím. Loučení se neobešlo bez slziček - tentokrát na mé straně, když z mého domu odcházela Vája a s ní velká zásoba psích oblečků a dalších čivavích „nezbyt-

ných“ potřeb. Večer jsem šla už bez Váji nakrmit psy, domluvila jsem si s figurantem aktivizaci svého přerostlého německého ovčáka, naházela jsem sadu míčků našim borderkám a potom jsem si postěžovala telefonicky svým přátelům, jak je práce cvičitelky psů šílená - protože se mně po miničivavě Váje prostě stýskalo. Ale dnes, obklopena svými čivavami Ňufkou, Ájou a Dejnou, píšu tenhle příběh už s úsměvem na tváři. S Vájou jsem v kontaktu a její majitelé jsou nyní dvorními dodavateli speciálních psích pamlsků pro naše čivavy. A jako se u nás doma časem otrkala Vája, otrkali se i její páníčci a svou fenku i nadále prohánějí při agility.

Pravidla pro výcvik problémového psa na agility:

- Nikdy psa před cvičením nekrmte,
- Nepřetěžujte psa při překonávání překážek,
- Pokud se váš pes bojí lidí, dovolte ostatním lidem, aby ho krmili,
- Pokud pes ze strachu chňapá po lidech či psech, nechávejte mu náhubek, i kdyby ho nikdo jiný na cvičišti neměl,
- Dodržujte pravidla agility, ačkoliv třeba nikdy nebudete závodit (Třeba změníte názor a potom by vás mrzelo, že váš pes přeskakuje zóny...),
- když jste se svým psem na dráze, zapomeňte na okolí a snažte se, aby vašeho psa trénink bavil,
- Nemusíte běhat, klidně parkův projděte, důležité je vyžadovat poslušnost a psa zvládnout,
- Psa motivujte i hračkami, dopřejte si čas - pokud si hraje doma, začne si časem hrát i na agility tréninku,
- Neporovnávejte pokroky svého psa s pokroky kolegy s mladým perspektivním psem a nenechte se otrávit!

Když vydržíte půl roku, váš pes se určitě změní. A vy si dost možná najdete nové kamarády. I když se svým psem nebudete aktivně závodit, můžete na závody jezdit jako doprovod či organizátor nebo fandit svým kolegům. Mezi agilistky je totiž spousta prima lidí, a pokud máte sami rádi psy, najdete společnou řeč!

Věra Brunlíková, ambra@iol.cz